

Arrest

nr. 157 161 van 26 november 2015
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN, IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 16 november 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 oktober 2015.

Gelet op de artikelen 39/77/1 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 november 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 november 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. JP LIPS, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 11 augustus 2015 en heeft zich dezelfde dag vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 14 augustus 2015 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoeker werd gehoord op 3 september 2015.

1.3. Op 30 oktober 2015 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 30 oktober 2015 per drager betekend.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Iraakse nationaliteit en bent u een sjiitische Arabier afkomstig uit de wijk Atayfiya, Bagdad. Sinds 2004 werkte u als ambtenaar voor het ministerie van landbouw. U werkte daar als boekhouder en controleerde de rekeningen van het ministerie. Indien u onregelmatigheden ontdekte diende u een rapport te schrijven en dat door te sturen naar de bevoegde diensten die de zaak verder afhandelden. Van 2006 tot 2007 verbleven u en uw familieleden in Syrië omwille van het algemene sektarische geweld in Bagdad. Nadat de toestand stabiliseerde keerde u terug naar uw wijk en hernam u uw werkzaamheden bij het ministerie. In augustus 2014 werd u thuis door een u onbekende man opgebeld. Deze persoon verklaarde dat hij u ging doden en beledigde uw moeder en zus. U diende uw ontslag in en dook onder bij een vriend in de nabijgelegen wijk Hurriya. Twee weken later vertrok u naar Suleymaniya in de Koerdische regio waar u 6 à 7 maanden bij een vriend verbleef. Tijdens deze periode vernam u van uw burens dat onbekenden uw huis waren binnengevallen. Omdat u geen verblijfsvergunning verkreeg in de Koerdische regio keerde u terug naar Bagdad waar u opnieuw bij uw vriend in de wijk Hurriya verbleef. U vernam van uw burens dat onbekenden opnieuw uw huis waren binnengevallen. U reisde in die periode naar Turkije waar u tien dagen verbleef om uit te zoeken of u daar zou kunnen wonen. Omdat dit financieel onmogelijk was keerde u terug naar Hurriya. Uiteindelijk verliet u in augustus 2015 Irak. Per vliegtuig reisde u met uw eigen paspoort naar Dubai en vervolgens naar Sri Lanka waar u tien dagen in u onbekende hotels verbleef in Colombo. Vervolgens reisde u met een vals paspoort per vliegtuig naar België waar u op 11 augustus 2015 aankwam en asiel aanvraag.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende originele documenten voor: uw identiteitskaart en nationaliteitsbewijs, de woonstkaart van uw vader, de voedselrantsoenkaart van uw familie, uw universitair diploma, uw diploma van de middelbare school en enkele documenten van uw werk. In uw administratief dossier bevindt zich eveneens een kopie van uw Iraaks paspoort.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat u in Irak daadwerkelijk een gegronde vrees voor persoonlijke en systematische vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dient te koesteren of dat u er een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Allereerst moet er worden opgemerkt dat u bijzonder vage en weinig overtuigende verklaringen aflegt over de door u voorgehouden problemen waardoor de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag in ernstige mate wordt ondermijnd.

Zo blijkt dat u niet kunt zeggen door wie u precies bedreigd werd. Dit terwijl u naar eigen zeggen door uw belagers, persoonlijk, telefonisch met de dood werd bedreigd en uw belagers nadien nog tweemaal, in het openbaar en met vlaggen van hun militie uw huis zouden zijn binnengevallen (CGVS, p. 9, 11, 12, 13, 19).

Vervolgens moet er worden vastgesteld dat u evenmin blijkt te weten wanneer u precies persoonlijk bedreigd werd. Bij het invullen van de vragenlijst van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) komt u niet verder dan te zeggen dat u ongeveer een jaar geleden in augustus of september 2014 een dreigtelefoon ontving (vragenlijst punt 5). Tijdens uw gehoor voor het CGVS blijft u eveneens bijzonder vaag. U stelt dat u denkt dat u op een donderdag, als u het zich nog goed herinnert in augustus 2014, de dreigtelefoon ontving. Aangezien het hier een eenmalige voorgehouden doodsbedreiging betreft, u verder beweert dat u de dag na het voorgehouden dreigement onmiddellijk ontslag nam uit de functie die u 10 jaar lang uitoefende en u onmiddellijk daarna omwille van hetzelfde dreigement de wijk waar u nagenoeg heel uw leven gewoond had zou verlaten hebben, mag er toch worden verwacht dat u meer precies kunt weergeven wanneer u dit telefonisch dreigement ontving (CGVS, p. 3, 8, 10).

Verder moet er worden vastgesteld dat u evenmin concreet kunt aangeven waarom u opeens persoonlijk bedreigd werd. U vermoedt enkel dat het door uw werk komt (CGVS, p. 14, 19). Uit uw verklaringen blijkt evenwel dat u slechts een weinig verantwoordelijke functie bekleedde. Indien u onregelmatigheden ontdekte in de financiën van het ministerie van landbouw moesten u en uw collega's enkel een rapport opstellen waarna de zaak verder werd afgehandeld door gespecialiseerde afdelingen (CGVS, p. 3, 8, 16, 17, 18). Uw functie en verantwoordelijkheden lijken dan ook niet van die aard dat ze aanleiding zouden kunnen geven tot persoonlijke doodsbedreigingen van gewapende groeperingen. Bovendien moet er worden opgemerkt dat u deze zelfde functie klaarblijkelijk 10 jaar lang kon uitoefenen zonder persoonlijk bedreigd te worden. De verklaring die u hiervoor geeft is weinig aannemelijk. U stelt immers dat de milities nu pas voldoende macht hebben om zulke zaken te

doen wat gezien de recente gewelddadige geschiedenis van Irak sinds 2003 uiteraard weinig overtuigt (CGVS, p. 8, 15, 16).

Vervolgens moet er worden vastgesteld dat u herhaaldelijk terugkeert naar de plaats waar uw leven in gevaar zou zijn. Dit getuigt allerminst van een gegronde vrees voor vervolging en ondermijnt opnieuw de geloofwaardigheid van uw ingeroepen vrees.

Twee weken na de voorgehouden doodsb bedreiging zou u naar Suleymaniya in de Koerdische regio vertrokken zijn. Na zes à zeven maanden daar bij een vriend verbleven te hebben keerde u evenwel terug naar Bagdad omdat u naar eigen zeggen geen verblijfsvergunning kon verkrijgen in de Koerdische regio. Dit terwijl u ondertussen zelfs zou hebben vernomen dat een onbekende militie uw huis in Bagdad was binnengevallen. Vervolgens reisde u naar Turkije om te zien of u daar kon wonen. Omwille van financiële redenen keerde u na een tiental dagen echter opnieuw terug naar Bagdad waar u nog drie en een halve maand zou verblijven. Uw claim dat u niet terugkeerde naar uw eigen wijk maar telkens bij een vriend in de, nabijgelegen, wijk Hurriya verbleef doet niets af aan bovenstaande vaststelling. Aangezien u zelf verklaart dat de verschillende milities ook in Hurriya aanwezig waren, u naar eigen zeggen persoonlijk met de dood werd bedreigd en u blijkbaar niet wist door welke militie u bedreigd werd, kon u allerminst zeker zijn dat u in Hurriya veilig was (CGVS, p. 4, 5, 6, 13, 14).

Hierbij dient eveneens te worden opgemerkt dat u na de doodsb bedreiging door onbekenden die u zelf lieert met uw werkzaamheden persoonlijk naar uw werkplek gaat om ontslag te nemen terwijl u zelf aangeeft dat u uw collega's op uw werkplek niet kon vertrouwen aangezien ze mogelijk zelf tot de milities behoorden die u naar het leven stonden (CGVS, p. 10, 11, 15). Opnieuw een actie die allerminst getuigt van een gegronde vrees voor vervolging en die de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ondergraaft.

Verder moet er worden vastgesteld dat u vage en afwijkende verklaringen aflegt over de voorgehouden invallen die volgens u plaatsvonden na het telefonisch dreigement en uw verblijfplaatsen tijdens de periode waarin deze voorgehouden invallen zouden hebben plaatsgevonden. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas opnieuw ondermijnd.

Via uw burens zou u telefonisch vernomen hebben dat onbekenden tot tweemaal toe uw huis binnenvielen. De eerste maal toen u in Suleymaniya verbleef en de tweede maal toen u in Hurriya verbleef. Hoewel u stelt dat de militieleden bij de invallen hun eigen vlag droegen kunt u vreemd genoeg niet zeggen welke militie uw huis binnenviel. Bovendien verklaarde u aanvankelijk dat u in april 2015 naar Turkije reisde, dat u daar een tiental dagen verbleef alvorens terug te keren naar Hurriya, Bagdad, waar u tot uw vertrek uit Irak in augustus 2015 zou verbleven hebben (CGVS, p. 5). Verder verklaarde u initieel eveneens dat de tweede inval een tweetal maanden voor uw gehoor door het CGVS plaatsvond (dd. september 2015), dus in juli 2015 (CGVS, p. 11). Vreemd genoeg stelt u later tijdens uw gehoor dat de tweede inval nog voor uw reis naar Turkije plaatsvond (CGVS, p. 13). Een reis die volgens uw initiële verklaringen reeds in april 2015 plaatsvond. Nog later verklaart u opeens opnieuw dat de tweede inval begin juli 2015 plaatsvond (CGVS, p. 14). Gezien uw eerdere verklaringen dus na uw reis naar Turkije. Aanvankelijk verklaarde u bovendien eveneens dat u na uw reis naar Turkije nog 3,5 maand in Hurriya, Bagdad, verbleef alvorens het land te verlaten (CGVS, p. 5). Later tijdens uw gehoor verklaart u evenwel dat u na uw reis naar Turkije slechts twee maanden in Hurriya verbleef tot u het land verliet (CGVS, p. 14).

Gezien het geheel aan bovenstaande vaststellingen kan er geen geloof worden gehecht aan uw asielrelaas. Bijgevolg kan de vluchtelingenstatus u niet worden toegekend.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd "UNHCR Position on Returns to Iraq" van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 6 oktober 2015 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR's "Position on Returns to Iraq" dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van

herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de Bagdad te worden beoordeeld.

Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds.

Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. In vergelijking met het hoogtepunt van de "Breaking the Walls"-campagne van Al-Qaeda in Irak in 2013 liggen de aantallen van aanslagen en slachtoffers in 2015 echter beduidend lager. In 2012-2013 vonden goed coördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, vaak gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad is evenwel veranderd. Er vinden geen gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats, maar frequente, vaak minder zware aanslagen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat IS/ISIL/ISIS minder zware aanslagen pleegt. Anderzijds blijkt dat de sjiitische milities op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden.

Uit dezelfde informatie blijkt voorts dat het geweld in Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen, zoals daar zijn de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad met meer dan 7 miljoen inwoners verspreid over een geschatte oppervlakte van 4555 km². De scholen zijn open en er is gezondheidszorg. Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, blijven de verkeerswegen open, is de internationale luchthaven operationeel, en is de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen verzekerd. De Iraakse autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad. De impact van geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal de stad te verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Bovendien is er ook vanuit België sprake van een relatief hoog aantal asielzoekers die bij Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) de repatriëring naar Bagdad aanvragen, wat als een aanwijzing kan beschouwd worden dat de situatie in Bagdad er niet van die aard is dat er voor elke persoon afkomstig uit de hoofdstad een reëel risico bestaat slachtoffer te zijn van willekeurig geweld.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel

besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De documenten die u voorlegt kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. Ze zijn een aanwijzing voor uw identiteit, herkomst, familiale situatie, opleidingsniveau en beroepswerkzaamheden maar doen geen enkele uitspraak over de door u ingeroepen vluchtmotieven.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de ontvankelijkheid van het beroep

De Raad stelt vast dat verzoeker een afstand van asiel en stopzetting van de asielprocedure heeft ondertekend op 3 november 2015 en dat hij dat bevestigt ter terechtzitting. Zoals verwerende partij terecht stelt moet de afstand van asiel en de stopzetting van de asielprocedure duidelijk zijn.

De Raad stelt dienaangaande vast dat verzoeker niet bijgestaan werd door een tolk en dat hij niet zelf heeft neergeschreven wat hij wenst zoals voorzien is op het formulier “afstand van asiel”. Gelet op deze vaststelling en mede in acht genomen dat de verwerende partij er vanuit ging dat verzoeker zijn asielaanvraag wenste verder te zetten gezien hij beroep aantekende tegen de bestreden beslissing, is de Raad van oordeel dat verzoeker geen afstand heeft gedaan van zijn eerste asielaanvraag. Voorliggend document laat immers niet toe vast te stellen dat verzoeker uitdrukkelijk en met kennis van zaken afstand heeft gedaan.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in samenhang gelezen met artikel 3 (verbod van foltering) van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) en de artikelen 4 (verbod van folteringen en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen), 18 (recht op asiel) en 19 (verbod op refoulement) van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, alsook de schending van de artikelen 48/4 en 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet, de hoorplicht en de zorgvuldigheidsplicht, betwist verzoeker het besluit van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als zou zijn asielrelaas ongeloofwaardig zijn en onderneemt hij een poging om de weigeringsmotieven in dit verband te verklaren of te weerleggen.

Daarnaast wijst verzoeker erop dat uit het asielbeleid van andere landen voor personen die uit Bagdad afkomstig zijn blijkt dat de conclusie die het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen koppelt aan de veiligheidssituatie in Bagdad en de relevante toekenning van de subsidiaire bescherming zeer twijfelachtig is. Zo verlenen Duitsland en Finland volgens verzoeker de subsidiaire bescherming aan asielzoekers uit de provincie Bagdad (inclusief Bagdad) en neemt Nederland geen beslissingen meer in asielaanvragen van asielzoekers uit de provincie Bagdad, wat er volgens verzoeker op wijst dat er voldoende twijfel is over de veiligheidssituatie ter plaatse en dat de zorgvuldigheid verbiedt om al te voortvarende afwijzende beslissingen te nemen. Onder verwijzing naar het document “*In Iraq, UN reports close to 2,000 casualties in October from terrorism and conflict*” van UN News Service van 12 november 2015 (stuk 5 toegevoegd aan het verzoekschrift), werpt verzoeker in dit verband nog op dat UNAMI voor Bagdad alleen al in de maand oktober 2015 1.150 casuaties telde, wat Bagdad meteen de meest onveilige plaats in Irak maakt. De conclusie van het Commissariaat-generaal dat Bagdad veilig zou zijn is daarmee kennelijk onredelijk en kan onmogelijk een dragend motief zijn, aldus verzoeker.

3.2. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: een uittreksel uit de COI Focus “*Irak. De veiligheidssituatie in Bagdad*” van 6 oktober 2015, het document “*15C-beleid andere landen m.b.t. asielzoekers afkomstig uit Bagdad*” en het document “*In Iraq, UN reports close to 2,000 casualties in October from terrorism and conflict*” van UN News Service van 12 november 2015.

3.3. Vooreerst benadrukt de Raad dat artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevoegdheid geeft om een meervoudige asielaanvraag niet in overweging te nemen indien door de asielzoeker geen nieuwe elementen worden voorgelegd die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking komt. *In casu* betreft de bestreden beslissing een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in het kader van verzoekers eerste asielaanvraag. De aangevoerde schending van artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet mist dan ook juridische grondslag.

In de mate verzoeker de hoorplicht als beginsel van behoorlijk bestuur aanvoert, dient te worden vastgesteld dat *in casu* blijkt dat verzoeker door het Commissariaat-generaal werd gehoord op 3 september 2015, waarbij hij werd bijgestaan door zijn advocaat. Derhalve heeft verzoeker de mogelijkheid gehad om zijn standpunt op een nuttige wijze uiteen te zetten en aanvullende stukken neer te leggen en wordt een schending van de hoorplicht niet aangetoond.

3.4.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) hij niet kan zeggen door wie hij precies bedreigd werd, dit terwijl hij naar eigen zeggen door zijn belagers persoonlijk telefonisch met de dood werd bedreigd en zijn belagers nadien nog tweemaal in het openbaar en met vlaggen van hun militie zijn huis zouden zijn binnengevallen, (ii) hij evenmin blijkt te weten wanneer hij precies persoonlijk werd bedreigd, terwijl het een eenmalige voorgehouden doodsbedreiging betreft, hij verder beweert dat hij de dag na het voorgehouden dreigement onmiddellijk ontslag nam uit de functie die hij 10 jaar lang uitoefende en hij onmiddellijk daarna omwille van hetzelfde dreigement de wijk waar hij nagenoeg heel zijn leven gewoond had zou verlaten hebben zodat er toch mag worden verwacht dat hij precies kan weergeven wanneer hij dit telefonisch dreigement ontving, (iii) hij evenmin concreet kan aangeven waarom hij opeens persoonlijk bedreigd werd en hij enkel vermoedt dat het door zijn werk komt, doch zijn functie en verantwoordelijkheden niet van die aard lijken dat ze aanleiding zouden kunnen geven tot persoonlijke doodsbedreigingen van gewapende groeperingen en hij bovendien deze zelfde functie klaarblijkelijk 10 jaar lang kon uitoefenen zonder persoonlijk bedreigd te worden, (iv) hij herhaaldelijk terugkeerde naar de plaats waar zijn leven in gevaar zou zijn en hij na de doodsbedreigingen door onbekenden die hij zelf lieert met zijn werkzaamheden persoonlijk naar zijn werkplek ging om ontslag te nemen terwijl hij zelf aangeeft dat hij zijn collega's op zijn werkplek niet kon vertrouwen aangezien ze mogelijk zelf tot de milities behoorden die hem naar het leven stonden, gedrag welk allerminst getuigt van een gegronde vrees voor vervolging, (v) hij vage en afwijkende verklaringen aflegt over de voorgehouden invallen die volgens hem plaatsvonden na het telefonisch dreigement en over zijn verblijfplaatsen tijdens de periode waarin deze voorgehouden invallen zouden hebben plaatsgevonden, (vi) hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, na grondige analyse van de beschikbare informatie dient te worden besloten dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet en (vii) de door hem voorgelegde documenten slechts een aanwijzing zijn voor zijn identiteit, herkomst, familiale situatie, opleidingsniveau en beroepswerkzaamheden maar geen enkele uitspraak doen over de door hem ingeroepen vluchtmotieven.

3.4.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent,

zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 30 oktober 2015 (CG nr. 1501180), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

3.5. De Raad benadrukt dat van verzoeker mag worden verwacht dat hij, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielaanvraag, de feiten die de aanleiding vormden voor zijn vlucht uit zijn land van herkomst op een afdoende coherente en geloofwaardige wijze weergeeft aan de overheden bevoegd om kennis te nemen van de asielaanvraag, zodat op grond ervan kan worden nagegaan of er met betrekking tot de asielzoeker aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Na lezing van het administratief dossier dient evenwel te worden vastgesteld dat verzoekers verklaringen over de hele lijn vaag, weinig concreet en afwijkend zijn dat ze als begin van bewijs iedere positieve overtuigingskracht missen.

3.5.1. Daargelaten de vaststelling dat verzoeker niet precies weet wanneer hij persoonlijk werd bedreigd, kan hij niet aangeven waarom hij opeens persoonlijk bedreigd werd. Verzoeker volhardt dat hij gelooft dat de dreigtelefoon verband houdt met zijn werk en dat deze uitgaat van de milities. Hij verwijst in dit verband naar de informatie toegevoegd aan het administratief dossier waaruit blijkt dat gelijke omstandigheden schering en inslag zijn en dat de feitelijke macht van de sjiiitische milities in Bagdad sterk is toegenomen. Verzoeker meent dat deze informatie zijn verklaringen aannemelijk maakt.

Zo uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat het geweld dat uitgaat van onder meer sjiiitische milities, onafhankelijke opererende leden van sjiiitische milities en criminele bendes voornamelijk maar niet uitsluitend gericht is op soennitische burgers en het geweld van ISIS voornamelijk maar niet uitsluitend gericht is op sjiiitische burgers (COI Focus "*Irak. De veiligheidssituatie in Bagdad*", 6 oktober 2015, p. 15), kan redelijkerwijs aangenomen worden dat indien verzoeker persoonlijk wordt gevisieerd en bedreigd, hij kan aangeven waarom dit gebeurd en wie hem meermaals heeft belaagd. Hij verklaarde immers dat hij door zijn belagers persoonlijk telefonisch met de dood bedreigd zou zijn geweest en zijn belagers nadien nog tweemaal met vlaggen van hun militie zijn huis zijn binnengevallen.

De loutere verwijzing naar de informatie in het administratief dossier en de argumenten dat de COI Focus geen exhaustief overzicht bevat van de veiligheidsincidenten die zich voordoen, de COI Focus een momentopname is, in de bestreden beslissing toegegeven wordt dat in Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden vallen, maken verzoekers verklaringen nog niet geloofwaardig.

Verzoeker blijft in voorliggend verzoekschrift slechts volharden in vermoedens en speculaties, waarmee hij er niet in slaagt afbreuk te doen aan de pertinente vaststellingen en overwegingen waar in de bestreden beslissing wordt gesteld als volgt: "*Verder moet er worden vastgesteld dat u evenmin concreet kunt aangeven waarom u opeens persoonlijk bedreigd werd. U vermoedt enkel dat het door uw werk komt (CGVS, p. 14, 19). Uit uw verklaringen blijkt evenwel dat u slechts een weinig verantwoordelijke functie bekleedde. Indien u onregelmatigheden ontdekte in de financiën van het ministerie van landbouw moesten u en uw collega's enkel een rapport opstellen waarna de zaak verder werd afgehandeld door gespecialiseerde afdelingen (CGVS, p. 3, 8, 16, 17, 18). Uw functie en verantwoordelijkheden lijken dan ook niet van die aard dat ze aanleiding zouden kunnen geven tot persoonlijke doodsb bedreigingen van gewapende groeperingen. Bovendien moet er worden opgemerkt dat u deze zelfde functie klaarblijkelijk 10 jaar lang kon uitoefenen zonder persoonlijk bedreigd te worden. De verklaring die u hiervoor geeft is weinig aannemelijk. U stelt immers dat de milities nu pas voldoende macht hebben om zulke zaken te doen wat gezien de recente gewelddadige geschiedenis van Irak sinds 2003 uiteraard weinig overtuigt (CGVS, p. 8, 15, 16).*" Aan het voorgaande kan nog worden toegevoegd dat het ongeloofwaardig is dat een onbekende verzoeker telefonisch met de dood zou bedreigen en zijn moeder en zus zou beledigen zonder hierbij ook concrete verwijten te maken en aldus duidelijk te kennen te geven door wat deze bedreigingen zijn ingegeven. Zo al zou worden

aangenomen dat verzoeker bedreigd werd omwille van zijn werk, *quod non* om voorgaande redenen, kan overigens niet worden ingezien waarom hij na zijn ontslag nog steeds een doelwit zou vormen.

3.5.2. Ook het feit dat verzoeker na de door hem voorgehouden doodsb bedreiging tot twee maal toe in 2015 zou zijn teruggekeerd naar Bagdad getuigt naar het oordeel van de Raad allerminst van een gegronde vrees voor vervolging en ondermijnt andermaal de ernst en de geloofwaardigheid van de door hem ingeroepen vrees.

Verzoeker betoogt dat het feit dat hij verschillende keren naar Bagdad terugkeerde en op schuiladressen verbleef niet onredelijk is aangezien hij heeft geprobeerd om gebruik te maken van een intern vluchtalternatief of zelfs van een tijdelijk verblijf in Turkije, wat hij omwille van blijvend gevaar of gebrek aan financiële middelen echter niet kon volhouden. Zijn handelingen zijn volgens verzoeker dan ook het bewijs dat hij inspanningen leverde om een nieuw leven op te bouwen, waarbij hij ten slotte tot de conclusie moest komen dat hij niet langer veilig in Irak kon verblijven, waardoor hij vluchtte en internationale bescherming aanvraagde.

Met dergelijk verweer geeft verzoeker evenwel geen plausibele verklaring waarom hij terugkeerde naar de plaats waar zijn leven naar eigen zeggen in gevaar is. Dit klemt des te meer daar verzoeker tijdens zijn verblijf in de Koerdische regio zou vernomen hebben dat een onbekende militie zijn huis in Bagdad was binnengevallen. Dat verzoeker geen verblijfsvergunning kreeg in Suleymaniya kan bezwaarlijk verklaren waarom hij in de gegeven omstandigheden nog terugkeerde naar Bagdad. Het niet in het bezit zijn van een verblijfsvergunning zou hem immers niet belet hebben om toch gedurende een periode van zes à zeven maanden bij een vriend in Suleymaniya te verblijven. Ook na zijn reis naar Turkije keerde verzoeker opnieuw terug naar Bagdad, alwaar hij afhankelijk van zijn verklaringen nog 2 tot 3,5 maanden zou hebben verbleven alvorens Irak te verlaten. Verzoekers gedrag is naar het oordeel van de Raad dan ook onverenigbaar met de vrees die hij beweert te koesteren. Hij kon zijn lening voor zijn reis naar Europa immers ook geregeld hebben vanuit Turkije aangezien hij naar eigen zeggen de lening kreeg van zijn zus en vader.

Dat hij niet terugkeerde naar zijn eigen wijk maar telkens bij een vriend verbleef in de nabijgelegen wijk Hurriya doet niets af aan dit besluit. Immers, zoals terecht wordt opgemerkt in de bestreden beslissing kon verzoeker, gelet op zijn verklaringen dat de verschillende milities ook in Hurriya aanwezig waren, dat hij persoonlijk met de dood werd bedreigd en dat hij niet wist door welke militie hij bedreigd werd, allerminst zeker zijn dat hij in Hurriya veilig was.

Verzoeker geeft in voorliggend verzoekschrift overigens geen verklaring waarom hij na de doodsb bedreiging door onbekenden, die hij zelf lieert met zijn werkzaamheden, nog persoonlijk naar zijn werkplek is gegaan om ontslag te nemen, terwijl hij zelf aangeeft dat hij zijn collega's op zijn werkplek niet kon vertrouwen aangezien ze mogelijks zelf tot de milities behoren die hem naar het leven stonden. Ook deze actie getuigt allerminst van een gegronde vrees en doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoekers relaas.

3.5.3. Tot slot wordt in de bestreden beslissing correct vastgesteld dat verzoeker vage en afwijkende verklaringen aflegt over de voorgehouden invallen die volgens hem plaatsvonden na het telefonisch dreigement en zijn verblijfplaatsen tijdens de periode waarin deze voorgehouden invallen zouden hebben plaatsgevonden: *“Via uw bureu zou u telefonisch vernomen hebben dat onbekenden tot tweemaal toe uw huis binnenvielen. De eerste maal toen u in Suleymaniya verbleef en de tweede maal toen u in Hurriya verbleef. Hoewel u stelt dat de militieleden bij de invallen hun eigen vlag droegen kunt u vreemd genoeg niet zeggen welke militie uw huis binnenviel. Bovendien verklaarde u aanvankelijk dat u in april 2015 naar Turkije reisde, dat u daar een tiental dagen verbleef alvorens terug te keren naar Hurriya, Bagdad, waar u tot uw vertrek uit Irak in augustus 2015 zou verbleven hebben (CGVS, p. 5). Verder verklaarde u initieel eveneens dat de tweede inval een tweetal maanden voor uw gehoor door het CGVS plaatsvond (dd. september 2015), dus in juli 2015 (CGVS, p. 11). Vreemd genoeg stelt u later tijdens uw gehoor dat de tweede inval nog voor uw reis naar Turkije plaatsvond (CGVS, p. 13). Een reis die volgens uw initiële verklaringen reeds in april 2015 plaatsvond. Nog later verklaart u opeens opnieuw dat de tweede inval begin juli 2015 plaatsvond (CGVS, p. 14). Gezien uw eerdere verklaringen dus na uw reis naar Turkije. Aanvankelijk verklaarde u bovendien eveneens dat u na uw reis naar Turkije nog 3,5 maand in Hurriya, Bagdad, verbleef alvorens het land te verlaten (CGVS, p. 5). Later tijdens uw gehoor verklaart u evenwel dat u na uw reis naar Turkije slechts twee maanden in Hurriya verbleef tot u het land verliet (CGVS, p. 14).”*

Dat verzoeker niet aanwezig was bij de invallen in zijn huis en dat hij enkel kan vertellen wat hij telefonisch door verschillende personen vernam, zoals wordt gesteld in het verzoekschrift, neemt niet weg dat van verzoeker minstens mag worden verwacht dat hij eenduidige verklaringen kan afleggen over het gegeven of de tweede inval in zijn woning voor of na zijn reis naar Turkije plaatsvond. Dat verzoeker er zelfs niet in slaagt om hieromtrent duidelijkheid te verschaffen, zet zijn geloofwaardigheid verder op de helling.

3.5.4. De door verzoeker voorgelegde documenten zijn niet van dien aard dat ze de appreciatie van zijn asielaanvraag in positieve zin kunnen ombuigen. Zoals correct wordt opgemerkt in de bestreden beslissing hebben deze stukken slechts betrekking op verzoekers identiteit, herkomst, familiale situatie, opleidingsniveau en beroepswerkzaamheden en doen ze geen enkele uitspraak over de door hem ingeroepen vluchtmotieven.

3.5.5. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet, *quod non in casu*. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen. Zoals uitvoerig wordt uiteengezet in de bestreden beslissing en zoals blijkt uit wat voorafgaat is het vluchtrelaas van verzoeker niet geloofwaardig zodat er geen reden is om het te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

3.6. Artikel 3 EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b) van voormelde wet van 15 december 1980. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het door hem opgediste relaas, en mede in acht genomen het feit dat hij niet aantoonde dat hij persoonlijk een bijzonder risicoprofiel heeft, toont verzoeker evenmin aan dat hij wordt vervolgd of geïsoleerd door zijn autoriteiten of derden en dat hij het slachtoffer dreigt te worden van een vervolging die zou resulteren in doodstraf of executie dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing die in zijn hoofde een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet uitmaakt.

3.7.1. Daarnaast oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op basis van de informatie toegevoegd aan het administratief dossier (COI Focus "*Irak. De veiligheidssituatie in Bagdad*" van 6 oktober 2015), die gebaseerd is op een veelheid aan bronnen, dat hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

3.7.2. De Raad verwijst in dit verband naar het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen (HvJ) van 17 februari 2009 (HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*,

2009, <http://curia.europa.eu>), waarin onder andere het volgende overwogen met betrekking tot artikel 15 van de richtlijn, gelezen in samenhang met artikel 2 van deze richtlijn:

“28. Het in artikel 3 EVRM verankerde grondrecht maakt deel uit van de algemene beginselen van gemeenschapsrecht waarvan het Hof de naleving waarborgt. Bovendien wordt bij de uitlegging van de draagwijdte van dit recht in de communautaire rechtsorde rekening gehouden met de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Het is echter artikel 15, sub b, van de richtlijn dat in wezen overeenstemt met voormeld artikel 3. Artikel 15, sub c, van de richtlijn is daarentegen een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd. (...)

32. De in artikel 15, sub a en b, van de richtlijn gebruikte termen „doodstraf”, „executie” en „foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker”, hebben betrekking op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade.

33. De in artikel 15, sub c, van de richtlijn gedefinieerde schade, namelijk een „ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon” van de verzoeker, heeft daarentegen betrekking op een algemener risico op schade.

34. Er wordt immers ruimer bedoeld op een „bedreiging van het leven of de persoon” van een burger, en niet op bepaalde gewelddadigheden. Die bedreiging is bovendien inherent aan een algemene situatie van een „internationaal of binnenlands gewapend conflict”. Tot slot is het geweld dat de oorzaak is van die bedreiging, „willekeurig”. Dit houdt in dat het geweld gericht kan zijn tot personen ongeacht hun persoonlijke omstandigheden.

35. In die context moet het begrip „individueel” aldus worden opgevat dat het ook betrekking heeft op schade die wordt toegebracht aan burgers ongeacht hun identiteit, wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapende conflict, die wordt beoordeeld door de bevoegde nationale autoriteiten waarbij een verzoek om subsidiaire bescherming is ingediend of door de rechters van een lidstaat bij wie beroep is ingesteld tegen de afwijzing van een dergelijk verzoek, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen.

36. Aan die uitlegging, die artikel 15, sub c, van de richtlijn een eigen werkingssfeer kan bezorgen, wordt niet afgedaan door de bewoordingen van punt 26 van de considerans van deze richtlijn, volgens hetwelk „[g]evaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, [...] normaliter op zich geen individuele bedreiging [vormen] die als ernstige schade kan worden aangemerkt”.

37. Bedoeld punt houdt immers weliswaar in dat de enkele objectieve vaststelling van een gevaar dat verband houdt met de algemene situatie van een land, in beginsel niet volstaat om aan te tonen dat een bepaalde persoon de voorwaarden van artikel 15, sub c, van de richtlijn vervult, maar het gebruik van de term „normaliter” wijst erop dat zich een uitzonderlijke situatie kan voordoen waarin er een dermate hoog risico is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat die persoon individueel het betrokken risico zou lopen.

38. De uitzonderlijkheid van die situatie wordt ook bevestigd door de omstandigheid dat de bedoelde bescherming subsidiair is en door de opzet van artikel 15 van de richtlijn, voor zover de in dat artikel sub a en sub b bedoelde schade een duidelijke mate van individualisering veronderstelt. Hoewel collectieve elementen stellig een belangrijke rol spelen bij de toepassing van artikel 15, sub c, van de richtlijn, in die zin dat de betrokkene evenals andere personen behoort tot een groep mogelijke slachtoffers van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, moet die bepaling niettemin systematisch worden uitgelegd in verhouding tot de twee andere in artikel 15 bedoelde situaties en moet die individualisering dan ook nauw bij die uitlegging worden betrokken.

39. Hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

40. Bovendien kan bij de in artikel 4, lid 3, van de richtlijn bedoelde individuele beoordeling van een verzoek om subsidiaire bescherming met name rekening worden gehouden met:

– de geografische omvang van de situatie van willekeurig geweld en met de daadwerkelijke bestemming van de verzoeker wanneer hij naar het betrokken land terugkeert, zoals uit artikel 8, lid 1, van de richtlijn blijkt, en

– in voorkomend geval het bestaan van een duidelijke aanwijzing dat er een reëel risico is, zoals die welke in artikel 4, lid 4, van de richtlijn is vermeld; indien deze aanwijzing er is, kan de mate van willekeurig geweld die vereist is om voor subsidiaire bescherming in aanmerking te komen, lager zijn.

(...)

43. Gelet op het voorgaande moet op de gestelde vragen worden geantwoord dat artikel 15, sub c, van de richtlijn, gelezen in samenhang met artikel 2, sub e, van deze richtlijn, moet worden uitgelegd als volgt:

– opdat sprake is van een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, is het niet noodzakelijk dat deze persoon aantoont dat hij specifiek wordt gevisieerd om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden;

– bij wijze van uitzondering kan een dergelijke bedreiging worden geacht aanwezig te zijn wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapende conflict, die wordt beoordeeld door de bevoegde nationale autoriteiten waarbij een verzoek om subsidiaire bescherming is ingediend of door de rechters van een lidstaat bij wie beroep is ingesteld tegen de afwijzing van een dergelijk verzoek, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen.

44. Tot slot is de uit de voorgaande punten voortvloeiende uitlegging van artikel 15, sub c, van de richtlijn, gelezen in samenhang met artikel 2, sub e, daarvan, volledig verenigbaar met het EVRM, daaronder begrepen de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens inzake artikel 3 EVRM (zie met name arrest *NA/Verenigd Koninkrijk*, reeds aangehaald, §§ 115-117 en aangehaalde rechtspraak).”

Uit de rechtsoverweging 43 van het hierboven weergegeven arrest, gelezen in samenhang met de rechtsoverwegingen 35 tot 40, dient afgeleid te worden dat artikel 15, c) van de richtlijn bescherming beoogt te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in artikel 15, c) van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging.

Zoals het Hof aangeeft in de rechtsoverweging 44 oordeelt ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie naast het aangehaalde arrest EHRM, *NA v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 115 ook EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226, en EHRM, *J.H. v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 48839/09, 20 december 2011, § 54).

3.7.3. Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft in zijn arrest van 30 januari 2014 bepaald dat de uitdrukking “binnenlands gewapend conflict” betrekking heeft op een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Uit voornoemde COI Focus blijkt dat vanwege de escalatie van geweld door het offensief van ISIS en de daaropvolgende gevechten tussen ISIS en het Iraakse leger en de sjiitische milities in de provincies Ninewa, Anbar, Kirkuk, Salaheddin en Diyala, de United Nations Assistance Mission Iraq (UNAMI) de conflictsituatie in Irak sedert juli 2014 aanduidt als een intern gewapend conflict.

Het Hof bracht ook in herinnering dat een gewapend conflict slechts kan leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming als de mate van willekeurig geweld zo hoog is dat de verzoeker, louter door zijn aanwezigheid op het betrokken grondgebied, een reëel risico op ernstige en individuele bedreiging van zijn leven of zijn persoon zou lopen (HvJ 30 januari 2014, C 285/12, *Diakité / Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen*).

3.7.4. Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt derhalve slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Irak, zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging.

Verzoeker, die in het bezit is van documenten, is een jonge man, geboren en getogen in Bagdad zodat de veiligheidssituatie in Bagdad moet beoordeeld worden.

Uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat het geweld dat in Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer telt iets meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. In 2015 (tot en met 3 september 2015) vonden er in Bagdad (stad en provincie) 31 aanslagen plaats in vergelijking met 2013, 48 aanslagen en in 2014 59 aanslagen. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad is veranderd. Er vinden geen gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats, maar frequente, vaak minder zware aanslagen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat IS/ISIL/ISIS minder zware aanslagen pleegt. Anderzijds blijkt dat de sjiiitische milities op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad maandelijks honderden doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

De Raad leest dienaangaande dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De scholen zijn open (het schoolbezoek blijft stabiel sinds 2006 COI, p.19) en er is gezondheidszorg, al staat deze (zwaar) onder druk. Het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod werd opgeheven, tijdens de ramadan bleven voor het eerst weer 's nachts de restaurants open, de verkeerswegen blijven open, de internationale luchthaven is operationeel, en de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen is verzekerd. De Iraakse autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

Wat de bevolking betreft in Bagdad stad en provincie, kan worden vastgesteld dat er zich ongeveer een half miljoen binnenlandse vluchtelingen bevinden die voor ongeveer de helft in een gastgezin verblijven. De Bagdadis zelf zijn niet massaal gevlucht en vanuit België is de laatste maanden de vrijwillige repatriëring fors gestegen, zoals blijkt uit het stuk dat verwerende partij ter terechtzitting heeft ingediend (*augustus 13/ september 96/ oktober 236/ en tot 15 november 91*). Deze vaststellingen kunnen als een indicatie gezien worden dat Bagdadis zelf van oordeel zijn dat zij actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging bij terugkeer. Overigens stelt de Raad vast dat verzoeker zelf in de loop van 2015, naar eigen zeggen, twee keer terugkeerde naar Bagdad.

Waar verzoeker verwijst naar het beleid van andere landen ten aanzien van personen die uit Bagdad afkomstig zijn, wijst de Raad erop dat uit de aangehaalde informatie blijkt dat (1) Oostenrijk geen subsidiaire bescherming toekent aan asielzoekers afkomstig uit Bagdad en dat asielaanvragen er steeds op individuele basis worden beoordeeld, (2) Zweden van oordeel is dat er geen sprake is van een gewapend conflict in Bagdad zodat personen afkomstig uit Bagdad niet in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming zoals voorzien in artikel 15 van de Kwalificatierichtlijn, (3) Hongarije van oordeel is dat de situatie in de provincie Bagdad niet van die aard is dat er sprake is van een reëel risico in de zin van artikel 15c van de Kwalificatierichtlijn en elke asielaanvraag in Hongarije individueel wordt

beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de asielzoeker, (4) Duitsland weliswaar subsidiaire bescherming toekent aan asielzoekers afkomstig uit de provincie Bagdad, maar dat de Duitse asielinstanties voor asielzoekers afkomstig uit de stad Bagdad een ander beleid hanteren waarbij, hoewel erkend wordt dat er een gewapend conflict is, voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus sprake moet zijn van individuele (risico verhogende) factoren, (5) de Finse asielinstanties eind september 2015 beslisten tot een beslissingsstop voor asielzoekers afkomstig uit Irak en (6) Nederland sinds oktober 2014 geen besluiten meer neemt in de asielaanvragen van asielzoekers afkomstig uit de provincies Bagdad, Anbar, Ninewa, Salaheddin, Ta'mim, Diyala en Babil en de Nederlandse staat hier alleen een uitzondering op maakt als bijzondere individuele omstandigheden overduidelijk tot een toe- of afwijzing van de asielaanvraag leiden. Uit deze informatie blijkt derhalve niet, zoals verzoeker beweert, dat Duitsland en Finland de subsidiaire beschermingsstatus toekennen aan asielzoekers die afkomstig zijn uit de stad Bagdad.

Gelet op al deze elementen samen is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal terecht oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op basis van de informatie toegevoegd aan het administratief dossier (COI Focus "*Irak. De veiligheidssituatie in Bagdad*" van 6 oktober 2015), die gebaseerd is op een veelheid aan bronnen, dat hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Ten overvloede wijst de Raad er op dat het "Upper Tribunal" (Immigration and Asylum Chamber) van het Verenigd Koninkrijk op grond van dezelfde feitelijke vaststellingen als in voornoemde COI Focus tot de conclusie komt dat er in Bagdad geen sprake is van een situatie zoals gesteld in artikel 15 sub c) van de richtlijn. (*AA (Article 15(c)) Iraq CG*, [2015] UKUT 00544 (IAC), United Kingdom: Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber), 1 October 2015, <http://www.refworld.org/docid/561224e24.htm>, punt 118 e.v.). Het EHRM heeft in een recent arrest zijn standpunt bevestigd omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie en gesteld dat er niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er op dit moment geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (*EHRM, J.K. and Others v. Sweden*, Application no. 59166/12, van 4 juni 2015, §53, §54, §55).

3.8. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenfinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

3.9. In acht genomen wat vooraf gaat is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig november tweeduizend vijftien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,
dhr. W. MULS,
mevr. C. DIGNEF,

kamervoorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,
rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS